

Братя Грим

Сламка, въгленче и бобче

Живяла в една село стара жена. Веднъж тя събрала боб и решила да го сготви; запалила огън в огнището и хвърлила шепа слама, за да се разгори по-бързо. Като изсипвала боба в гърнето, едно бобче незабелязано паднало на земята, търкулнало се и спряло до една сламка. Скоро от огнището при тях скочило и едно разжарено въгленче. Първа се обадила сламката:

– Драги приятели, откъде дойдохте при мене?

– Въгленчето отвърнало:

– Имах голямо щастие, че успях да избягам от огъня. Ако не бях скочило, очакваше ме сигурна смърт: щях да изгоря и да се превърна в пепел.

Бобчето рекло:

– И аз едва отървах кожата. Ако старичката ме бе хвърлила в гърнето, и аз като другарчетата си щях безжалостно да бъда сварено на каша.

– А нима моята участ щеше да бъде по-добра? – каза сламката. – Старицата остави всички мои посестрими да се обърнат на пламък и дим; сграбчи наведнъж шестдесетина и ги погуби. За щастие аз се провях между пръстите ѝ и побягнах.

– Ами какво ще правим сега? – попитало въгленчето.

– Аз мисля – отвърнало бобчето, – че сега, след като благополучно избягнахме смъртта, ние трябва да се сдружим. А за да не ни сполети тук нова злочестина, да тръгнем заедно и да отидем в някоя чужда земя.

Това допаднало на другите и всички тръгнали дружно на път. Но скоро стигнали до един малък ручей и тъй като нямало мост, не знаели как да минат на другия бряг. Сламката намерила изход и рекла:

– Аз ще легна напреки и вие ще минете по мене като по мост.

Изпънала снага сламката от единия бряг до другия и въгленчето, нали кръвта му била гореща, заситнило наперено по новия мост. Но щом стигнало до средата и чуло как бучи водата под него, малко се поизплашило, спряло се и не се решавало да продължи. Сламката пък се подпалила, прегоряла по средата и паднала в ручей; въгленчето се хлъзнало по нея, паднало и то във водата, изсъскало и загинало.

Бобчето излязло по-предвидливо и се позабавило на брега. А като видяло какво се случило, закискало се и не само че не могло да престане, но продължило да се киска още по-силно, докато накрая се пукнало.

С него щяло да бъде свършено, но за щастие един пътуващ шивач седнал да си почине край ручей. И понеже бил състрадателен по сърце, извадил конец и зашил бобчето, което му благодарило от сърце.

Но тъй като шивачът го зашил с черен конец, оттогава всички

бобчета имат по средата черен шев.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Strohalm, Kohle und Bohne

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2461>]